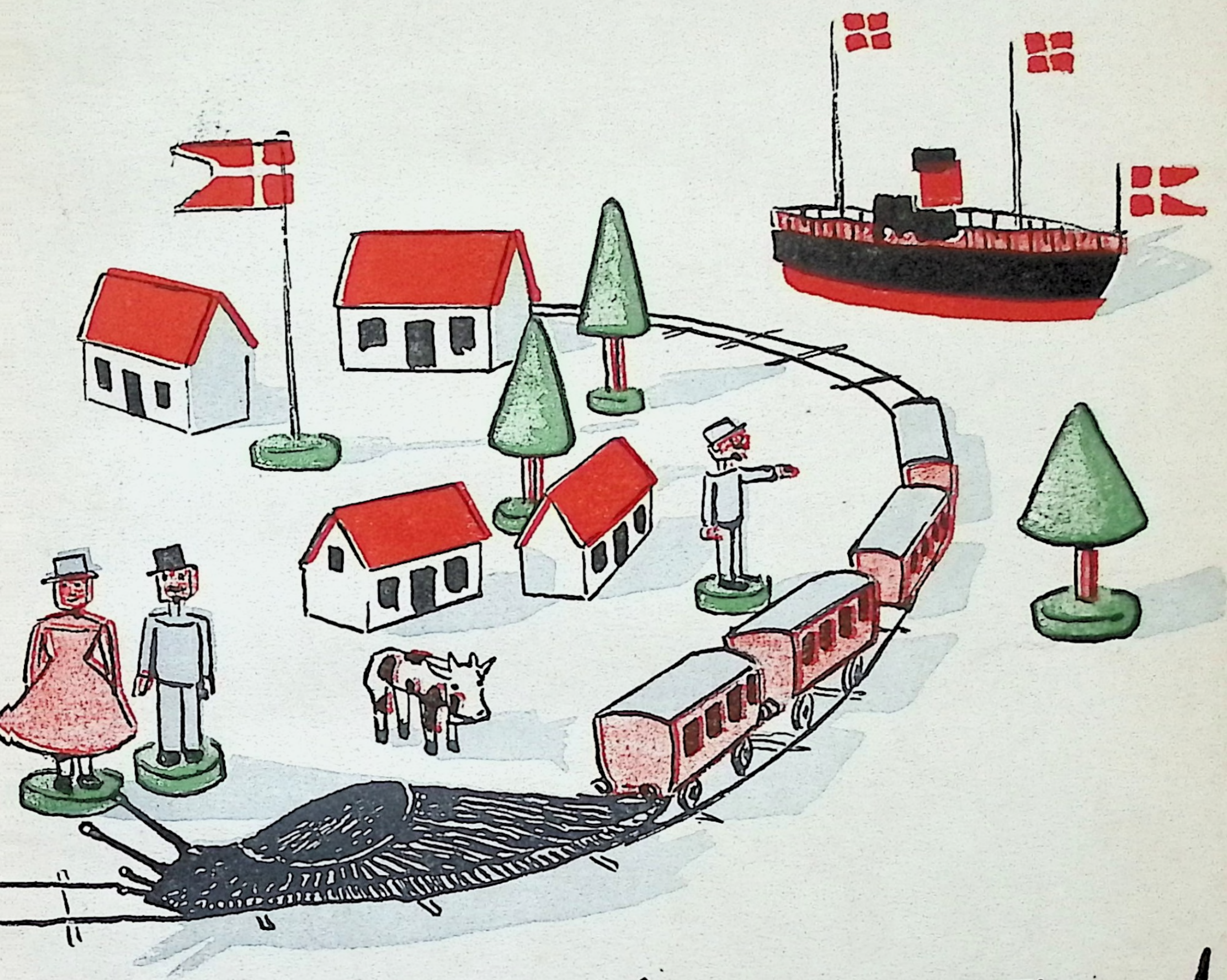
Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen



For Kupé og Kahyt

En Ol muntre Historier til Genfortælling Samlede af

Orla Bock

Illustreret af

ULK JENSEN

Nordiske Forfatteres Forlag — København

FOR KUPÉ OG KAHYT

[illegible]

FOR KUPÉ OG KAHYT

SMAA MUNTRE HISTORIER TIL GENFORTÆLLING

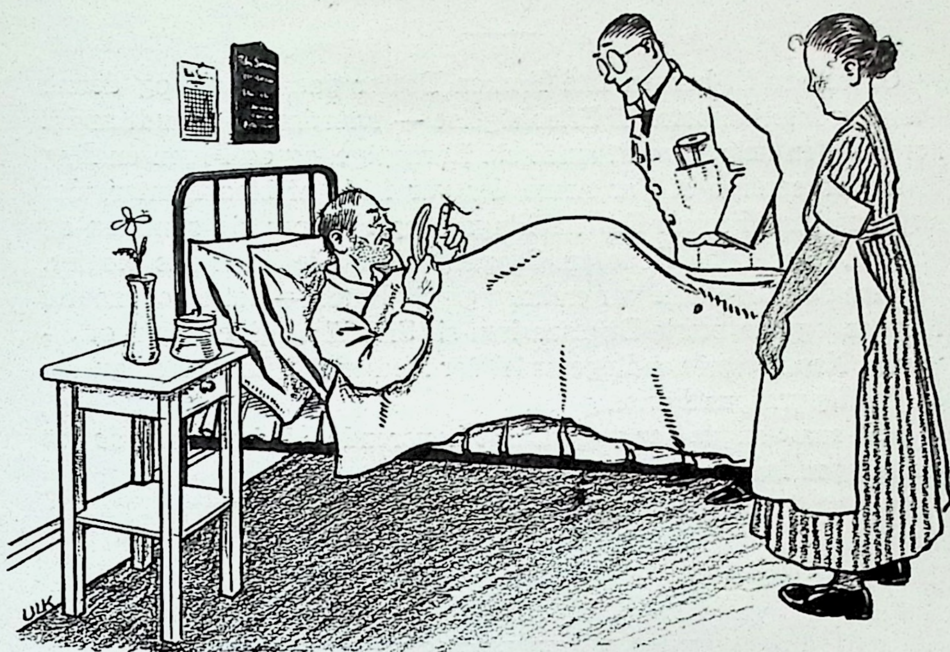
SAMLEDE AF

ORLA BOCK

NORDISKE FORFATTERES FORLAG
KØBENHAVN 1917

INDHOLDSFORTEGNELSE

S. L. Møllers Bogtrykkeri. København



EN KVINDEHADER.

Peter Sørensen, der er inkarneret Pebersvend og Kvindehader, ligger paa Hospitalet for at underkastes en Operation. Efter sin Opvaagnen fra Bedøvelsen faar han den Meddelelse af Lægen, at det har været nødvendigt at borttage et af hans Ribben, og Peter Sørensen beder derefter meget indtrængende om han maa faa Lov til at se det bortskaarne Ribben, hvilken Bøn bevilges.

»Men sig mig hvorfor var det Dem saa magtpaaliggende at faa det Ben at se?« spørger Lægen bagefter.

»Jo,« svarer Peter Sørensen, »jeg vilde dog nok forvisse mig om, at De havde Benet endnu og ikke havde lavet Kunster med det! — *De husker vel nok hvordan det gik Adam i sin Tid?*«

ET FREMMELIGT BARN.

Grosserer N. har en lille Frøken Datter paa 6 Aar, og denne Dame er intet Mønster til Efterfølgelse — tværtimod. Blandt andet har hun den fæle Vane at knibe sin Barnepige, og da Pigen en Dag viste Grossereren et Par Arme der var fulde af blaa Pletter, der skyldtes hans Frøken Datters Fingre, tog Faderen sig sammen og gav sin haabefulde Pode en Omgang efter alle Kunstens Regler.

Men den lille Dame var en hævngerrig Natur — dette her maatte hævnes, og den næste Dag saa hun sit Snit til at give Pigen et alvorligt Nap netop i den Legemsdel der med en lidt finere Betegnelse kaldes Rygradens Forlængelse.

»Se saa,« sagde den unge Dame hoverende, »*lad mig saa se om Du tør gaa ind og vise Fa'r det Mærke?*«

EFTER METERSYSTEMET.

I en af vore Provinsbyer bor der en Spækhøker som ikke er tabt bag af en Vogn. Straks da Metersystemet var blevet indført, kom et Par ungdommelige Kavallerer ind til ham, og mente de kunde drive lidt Løjer.

»Hvad koster Flæsket pr. Meter spurgte den ene.

»Fem Kroner,« svarede Spækhøkeren!«

»Maa jeg saa faa en Meter!«

»Pengene først,« sagde Spækhøkeren, og den unge Mand betalte lidt nølende.

Spækhøkeren tog derefter tre Grisetæer og lagde dem i en Række paa Disken, idet han sagde:

»Her er en Fod, og her er en til, og her er en tredje. Der gaar jo lidt over tre Fod paa en Meter — nu kan De faa fire, saa kan De ikke sige andet, end at jeg har givet godt Maal.

TOILETTEHEMMELIGHEDER.

To unge Damer, lige i Bachfischealderen, kom ind i en Sporvogn, og begyndte uden at tage noget Hensyn til de andre Passagerer, at føre en lige saa livlig som højrøstet Konversation om Toilettehemmeligheder. Blandt andet drejede deres Samtale sig om Haarvask.

»Ja, tænk, naar jeg har vadsket mit Haar, saa stritter det altid saa væmmeligt,« sagde den ene.

»Ja, det er ligesaadan med mig, — mit Haar stritter ogsaa saa frygteligt naar det er nyvadsket,« sagde den anden, og saa drøftede de meget indgaaende, hvordan man kunde forhindre denne ubehagelige »Stritten«.

Endelig skulde de ud af Vognen, men den ene kom derved til at træde en Herre paa Foden.

»Om Forladelse,« sagde Damen næbbet, men kiggede samtidig paa Herren, som var det *ham* der havde tilføjet *hende* en Fornærmelse.

»Aa ingen Forseelse,« sagde Herren rolig, »det var vist min egen Skyld, for jeg har lige vadsket Fødder og saa *stritter* mine Tæer altid saa væmmeligt.«

EN LITTERATURKENDER.

En Skoleinspektør kom en Dag til at rejse i Kupé sammen med en større kendt Grosserer. Denne, der er en »selfmade« Mand, har imidlertid ikke haft Tid til at erhverve sig Kundskaber svarende til hans sociale Stilling, og han er kendt for at være ret uvidende.

Skoleinspektøren fortalte Anekdoter for at fordrive Tiden, — blandt andet fortalte han en Del Oplevelser fra sin Skolevirksomhed.

»Jeg havde saaledes en Gang et pudsigt Tilfælde; jeg spurgte en Dreng: Hvem har skrevet Hamlet og jeg maa formodentlig have set lidt bøs ud, for Drengen blev bange og svarede rædselsslagen:

Det er virkelig ikke mig, Hr. Inspektør!«

Grossereren lo hjærteligt af Historien og sagde:

»Ja, den er god — og da det saa kom til Stykket, — *saa var det naturligvis den lille Rad alligevel!*«

EVIGHEDSBUKSER.

En Jøde, der drev en lille Forretning med mere eller mindre nye Klæder, annoncerede i Bladene at han solgte en ny Slags Bukser, de saakaldte »Evighedsbukser«, der ikke var til at slide op.

En Dag fik han Besøg af en meget fortørnet Kunde, der sagde:

— Jo, det er nogle dejlige Evighedsbukser, — se her, Bagdelen er allerede slidt ud af dem!

— Ja, — sagde Jøden, — det passer jo godt nok! De ved nok, — *Evigheden har ingen Ende!*

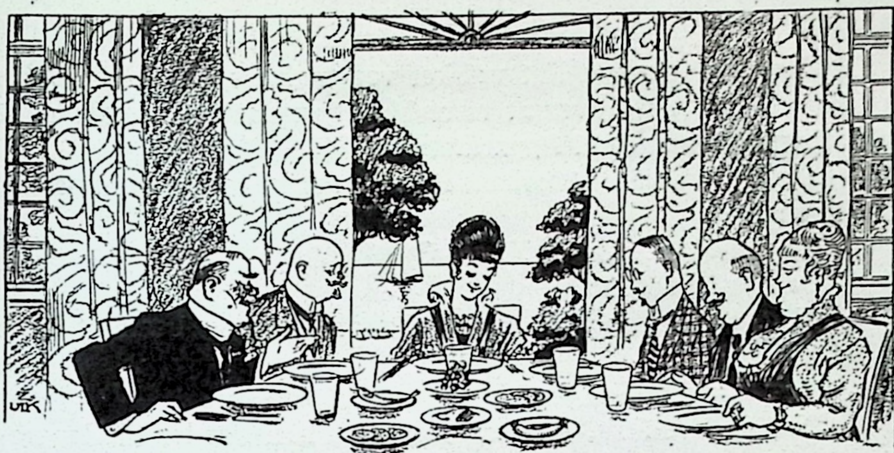
AANDSNÆRVÆRELSE.

Fru Holm, der lige er kommet hjem fra sin Bryllupsrejse, fortæller sin Veninde følgende Oplevelse fra en Jærnbaneulykke, hun har været med til.

— Og ligesom vi saa sidder og passiarer aller bedst, giver det et frygteligt Rabalder, og alle Passagererne ramler sammen mellem hinanden. Midt i al denne Staahej rejser min Mand sig og siger:

— Er Du kommet til Skade, Klara?

— Nej, ikke Spor! — siger jeg. Men saa i det samme giver han mig et frygteligt Slag med knyttet Haand lige i det ene Øje, saa det blev baade sort og blaat. — Og saa maatte Jærnbaneselskabet give mig to Tusinde Kroner i Erstatning for Svie og Smærte. — Var det ikke en storartet Aandsnærværelse fra min Mands Side?



NAAR DET KNIBER.

I et større Sommerpensionat sidder en Morgen alle Pensionærerne samlet om Frokostbordet. En ung københavnsk Sagfører, der netop er kommet cyclende fra Hovedstaden tidlig om Morgenen, sidder og holder et langt Foredrag om det herlige, forfriskende og saliggørende ved at staa tidlig op om Morgenen og cycle eller spadsere sig en Morgentur. Dette virker uhyre irriterende paa en ældre, pensioneret Ritmester, der netop har den Fejl, at han er slem til at ligge i Sengen til langt op paa Formiddagen.

Sagføreren vender sig til en ung Dame og spørger:

»Hvad Tid staar De op?«

»I Reglen Kl. 7—7½ — men naar det kniber saa kan jeg godt staa op Kl. 6.«

»Ja, det tror Fanden,« siger Ritmesteren. »Det kender jeg desværre ogsaa! *Naar det kniber,* — saa maa jeg s'gu ogsaa op, selv om det er midt om Natten!

PROBAT MIDDEL.

En Urmager blev en Nat vækket ved at hans Telefon ringede vældig stærkt. Arrig over at være blevet vækket, sprang han ud af Sengen og skreg ind i Apparatet:

— Hvad er det for et forbandet Asen der kimer paa denne Tid af Natten

— Er det Hr. Urmager X. selv?

— Ja, Gu' er det saa!

— Naa, er De saa ikke saa venlig at sige mig bestemt hvad Klokken er?

— Jeg tror min Salighed De er tosset!

— Nej, aldeles ikke. — Men nu har De haft mit Ur til Reparation i over to Maaneder, og, da jeg ikke ejer noget andet Ur, er dette jo den eneste Maade hvorpaa jeg om Natten kan faa at vide hvad Klokken er!

Arrig Afringning! — Men næste Dag blev Uret lavet i Stand.

ET GODT RAAD.

Ved en Teaterforestilling i Provinsen opførtes et af disse rystende Folkeskuespil, hvor Helten, en Arbejder, efterhaanden kommer i største Nød og Trang. Denne Rolle spilledes af en Skuespiller, der var kendt for sin umaadelige Forfængelighed, og som bl. a. altid gik og prangede med en vældig Diamantring paa den ene Finger. Denne Ring var han ikke at formaa til at tage af.

I en af Stykkets Scener vandrer den fattige Arbejder fortvivlet frem og tilbage, vridende sine Hænder, og jamrende:

— O, min Gud, hvad skal jeg gøre, — hvordan skal jeg skaffe Penge til min ulykkelige Familie, som sidder hjemme og sulter?

Da lød en Røst oppe fra Balkonen:

— Ka' Du ikke gaa hen og stampe Ringen, din Kraftidiot!



LIBERAL.

I en af vore Provinsbyer er der kommet et ondsindet Rygte i Omløb, som fortalte, at en af Byens Læger skulde være lidt mere end almindelig gode Venner med en Landposts Kone.

Lægen, der fik Nys om Rygtet, men ikke tog sig det synderlig nær, da han vidste sin Samvittighed fri, mødte en Dag Landposten, og sagde leende:

»Har De hørt at Folk siger jeg er Kæreste med Deres Kone? Hvad siger De til det?«

»Jeg siger: at det gør minsandten *min* Smag Ære, Hr. Doktor!

EN PRAKTISK LØSNING.

Baron X. vender uventet hjem til sit Gods og overrasker sin Hustru og Godsforvalteren, siddende i en øm tête-à-tête paa Sofaen. Rasende herover løber han til sin Sagfører og spørger hvad denne mener at han skal gøre.

Sagføreren raader ham til at søge Skilsmisse.

— Det kan jeg ikke, — siger Baronen, — for jeg elsker min Kone.

— Naa, saa smid Godsforvalteren paa Porten!

— Det kan jeg heller ikke godt, for den forbandede Karl forvalter mit Gods saa aldeles udmærket!

— Ja, saa ved jeg ikke noget Raad, — siger Sagføreren.

Nogen Tid efter træffes Sagføreren og Baronen atter, og denne sidste siger henrykt:

— Nu har jeg fundet et godt Raad!

— Hvordan?

— *Jeg har solgt Sofaen!* siger Baronen triumferende.

SIKKERT KENDETEGN.

En Jæger kom ind i en Kro paa Landet og forlangte en Forfriskning. Han havde tre Jagthunde med og de lagde sig foran Kakkelovnen.

Da der var gaaet en Stund, blev der en mindre behagelig Atmosfære i Stuen, og Værten gjorde en Bemærkning om at det vist stammede fra Jægerens Hunde.

Jægeren kastede et Blik hen til sine Dyr og sagde kort:

— Kun fra den ene af dem!

— Ja, hvor kan De nu sige det saa bestemt? spurgte Værten.

— Jo, — sagde Jægeren, — *Sandet er kun pustet væk bag ved den ene af dem!*



FJER I HATTEN.

En Mand, vi kan kalde ham Nielsen, var ret flittig Vinstuegæst; undertiden fik han sig en lille Bjørn, hvad han selv altid kaldte for at »faa Fjer i Hatten«.

En Dag kom han ned i sin Stamknejpe og havde netop »Fjer paa«, hvad hans Venner straks observerede.

Nu traf det sig netop saa heldigt at Pigerne ude i Køkkenet sad og plukkede Høns, og en af Selskabet fik da den lyse Idé at gaa ud og nappe nogle lange Fjer, og uden at Nielsen opdagede det, blev de anbragt rundt om paa hans Hat, — en halv Snes lange Fjer sad der, ligesom i en Indianerhøvdings Hovedprydelse.

Det var i Skumringen, og der var mere end halvmørkt i Stuen; Nielsens Øjne var maaske ogsaa lidt fortinnede, — nok er det, — Hatten blev anbragt paa hans Hoved uden at han anede Uraad, og han gik ud og hoppede paa en Sporvogn, op paa Bagperronen.

Der traf han en Bekendt, der smilede og sagde:

— Naa, De har nok faaet Fjer i Hatten!

— Næ', det maa De s'gu ikke saa gærne sige til mig, sagde Nielsen, — i Aften er det ikke noget videre, det kunde godt være meget værre.

— Naa, jeg synes da ellers det er rigeligt, — sagde den anden og grinede.

Nielsen protesterede, men han blev alligevel lidt underlig ved det. — Mon den skulde være større i Aften end han selv anede?

Han kom hjem, og ligesom han kom indenfor Døren udbrød hans Kone:

— Jeg tror min Sandten Du er tosset! Du har jo Fjer i Hatten!

— Kommer Du nu ogsaa med det Sludder!« sagde Nielsen arrig. — Du har dog ellers tidt set det meget værre!

— Dit Fjols! — sagde Konen og rev Hatten af ham.

Nielsen gjorde store Øjne, — og søgte sig senere en anden Stamknejpe.

EN OPERATIONSHISTORIE.

Paa Sygehuset i en mindre Købstad blev en Mand opereret for Blindtarmsbetændelse. Da han vaagnede af Bedøvelsen, fandt han sig liggende i en Stue, hvor der var to andre Patienter. Han vendte sig udmattet mod den ene og spurgte med svag Røst:

— Er De opereret?

— Ja, for Blindtarmsbetændelse!

— Er det gaaet godt?

— Ja, jeg kunde allerede have været næsten rask, hvis ikke Doktoren havde glemt en stor Tot Vat inden i mig, saa forleden maatte han aabne Saaret igen og tage den ud.

Den nye Patient saa lidt betænkelig ud ved den Oplysning, og vendte sig til sin anden Lidelsesfælle:

Er De ogsaa opereret?

— Ja — jeg havde ogsaa Blindtarmsbetændelse.

— Hvordan befinder De Dem nu?

— Jo, Tak, — jeg kunde have haft det meget bedre, men Doktoren glemte en Pincet inden i mig, og saa maatte han skære mig op igen.

I det samme blev Døren til Stuen revet op og Doktoren raabte, idet han kiggede ind i Stuen:

— Hvor i al Verden er min Hat blevet af?

Da fo'r den nye Patient ud af Sengen, og hoppede rædselsslagen ud ad Vinduet.

ET NEMT LILLE ARBEJDE.

Ude paa en Beværtning i Skovshoved sad to Herrer, da der kom en Maler i Arbejdstøj ind.

Maleren sad lidt og betragtede de to Herrer, der saa ganske velhavende ud, saa tog han Mod til sig og gik hen til dem.

— Undskyld, sagde han, — tør jeg spørge, er det et Par Herrer, der bor herude?

Jo, det var det da.

— D'hrr. skulde vel ikke tilfældigvis have noget Malerarbejde? — Jeg er arbejdsløs og vilde gærne have lidt at bestille?

— Ja, — sagde den ene Herre — jeg ved snart ikke, det bliver næppe store Sager. Men jeg har forresten en gammel Bakke, som jeg godt kunde lide at faa pudset op og dekoreret lidt pænt. Kan De paatage Dem det?

— Ja, det kan jeg udmærket, — hvordan skal den dekoreres?

— Ja, med lidt Kruseduller hist og her paa de passende Steder, og Opforgyldning og Oppudsning. Hvad kan det komme til at koste?

— Aa, en lille halv Snes Kroner! sagde Maleren forsigtigt. — Er det maaske for meget?

— Nej, jeg vil gærne give 20 Kroner. De kan begynde naar som helst. — Den lille Bakke ligger lige her i Nærheden, — det er nemlig *Dyrehavsbakken,* og laver De den godt, kan De bagefter faa Lov at male baade Frederiksberg Bakke og Valby Bakke.

Maleren fjærnede sig fornærmet.

RISIKO.

En Mand skulde paa en længere Rejse, men da hans egen Kuffert var lidt defekt, bad han en god Ven, der hed *Vilhelm Christensen,* om at laane sig sin.

Vennen var straks villig, — »men,« — sagde han, — »Du maa være meget forsigtig, at Kufferten ikke bliver misbrugt paa Rejsen!«

»Misbrugt? — Hvad Pokker mener Du med det?«

»Jo, — en af dine Medrejsende kunde jo let tage fejl, — for mit Navn staar uden paa Kufferten med store Bogstaver!«

Ganske rigtigt: — der stod W C!

OS KAN DE IKKE FAA!

Der var et Selskab af glade unge Mennesker, der en Aften, eller rettere Nat, havde været ude at slaa et større Slag for Fædrelandet, og hen paa »Smaatimerne«, saadan omkring Klokken 3—4, kom de i en meget løftet Stemning spadserende gennem Gothersgade.

Pludselig standsede den ene og sagde:

»Død og Pine! — der oppe i den Ejendom bor der en Snedkermester, og jeg saa i Dag at han averterede efter en tre—fire Svende, nu skal vi have Grin.«

Og saa ringede han paa den elektriske Klokke op til Snedkermesteren. Lidt efter blev Vinduet slaaet op, og Snedkeren stak Hovedet ud.

»Hvad Pokker er det for et Spektakel?« raabte han.

»Jo, vi har set, at De har averteret efter nogle Svende,« sagde den unge Mand.

»Er I fjollede, at komme her paa denne Tid af Natten?« sagde den vrede Mester.

»Jo, vi vilde blot berolige Dem og meddele Dem, *at os kan De ikke faa, — for vi har Arbejde!*«

Snedkeren rasede, medens Selskabet grinende gik videre.



SMAA USYNLIGE FEJL.

Om Bord paa en større Udvandrerdamper kom første Klasses Passagererne første Gang til Bords sammen i den store Spisesalon.

En lille Herre med en ualmindelig stor Pukkel havde faaet Plads ved Siden af en Jøde, der havde en, selv for en Jøde, ualmindelig stor Næse, og om hvis semitiske Afstamning, man derfor ikke godt kunde nære ringeste Tvivl.

Ved Bordet rakte den pukkelryggede Jøden et Fad med Skinke, — men denne lod det gaa urørt videre.

Efter Bordet traf de to Herrer atter hinanden, og Jøden sagde da indsmigrende og hviskende:

— Ja, min Herre, De kunde maaske ikke forstaa at jeg ikke vilde røre Skinken, men jeg skal nemlig betro Dem, — hvad De selvfølgelig ikke behøver at lade gaa videre, — *jeg er Jøde!*

Naa saadan, — sagde den anden, ligeledes hviskende. — — Jeg skal saa til Gengæld betro Dem noget, som De jo heller ikke behøver at tale om for de andre — *jeg er pukkelrygget!*

BERETTIGET SPØRGSMAAL.

Doktor N. sagde en Aften til sin Hustru:

»I Aften er jeg træt og vil sove i Fred; kommer der nogen og vil tale med mig, er jeg ikke hjemme.«

Klokken to om Natten ringede det stærkt paa Telefonen. Fruen gik til Apparatet og fik følgende Besked:

»Aa, vores lille Dreng er blevet saa syg af Koliksmærter, — det er hos Grosserer N. N. — kan Doktoren ikke komme straks?«

»Nej, min Mand er desværre ikke hjemme i Nat!«

»Aah, det er skrækkeligt! — Men kan Fruen, der jo er gift med en Læge, da ikke give os et foreløbigt Raad for Koliksmærter?«

Fruen vendte sig til Sovekammeret og raabte til sin Mand:

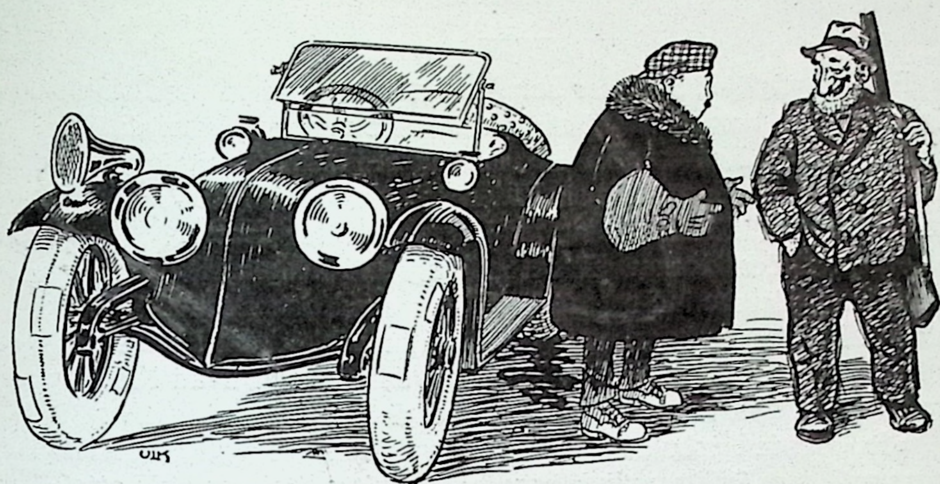
»Den Tjeneste kan vi da nok gøre dem, — hvad skal jeg raade dem til at give et Barn, der har Koliksmærter?«

»En tre, fire Draaber Opium,« svarede Doktoren, og Fruen lod Beskeden gaa videre.

»Tusind Tak!« — Afringning.

Fem Minutter efter ringede det igen, og Fruen kom atter til Telefonen.

»Ja, undskyld,« lød det, »det er os der kommer igen; men vi kom i Tanker om at det Raad med Opium dog maaske kunde være farligt, og derfor vilde vi blot spørge, om den Herre, der er hos Fruen, naar Doktoren ikke er hjemme — *ogsaa er Læge?*«



AV!

En Mand kom en Dag spadserende hen ad Landevejen med Jagtbøssen paa Nakken og Hund i Hælene.

Pludselig kom der et Automobil susende bagfra, hvorved Hunden blev saa forskrækket og bar sig saa akavet ad, at den kom ind under Hjulene og blev fuldstændig maset.

Automobilejeren blev meget ulykkelig og tilbød straks Erstatning.

»Ja, 25 Kroner kan vel ikke være for meget!« sagde Hundens Ejer.

Automobilisten betalte uden at kny, og gjorde oven i Købet mange Undskyldninger.

»Jeg beklager, at jeg har spoleret Deres Jagt!«

»Jagt!« sagde Manden, »jeg skal skam ikke paa Jagt.«

»Ja, men De gaar jo med Bøsse?«

»Ja, — jeg skulde bare ud at skyde Hunden!«

VÆKKEURET.

Fuldmægtig Petersen, der har Ansættelse paa et af vore offentlige Kontorer, holder meget af at slaa til Skaglerne, men da han skal møde paa Kontoret Kl. 8½, er han altid saa forsigtig, inden han begiver sig ud, at stille sit Vækkeur til at vække Kl. 7, og derved har han altid forsikret sig mod at komme for sent op.

Men forleden Morgen gik det galt, og da Klokken blev 12, kom hans Husholderske ind og vækkede ham med den Besked, at der stod et Bud fra Kontoret og spurgte om han ikke kom i Dag.

»Død og Pine,« sagde Hr. Petersen, da han saa hvad Klokken var. »Saa maa Uret være gaaet i Staa, det har ikke ringet.«

»Jo,« sagde Husholdersken, »det ringede meget rigtig da Klokken var 7, *men Fuldmægtigen kom jo først hjem Klokken halv otte!*«

REGULADETRI.

En Familie, hvor Manden, trods sit gode Hoved, ikke var saa ganske lidt under Tøflen, blev inviteret til Middagselskab hos en Familie af deres Omgangskreds. Paa Invitationskortet stod skrevet: »Meddel os, hvor mange af Eder der kommer!«

Manden satte sig straks til at sende Takskrivelse, og meddelte: »Vi kommer 110!«

Næste Morgen ringede det paa Telefonen, og med en forskrækket Røst lød det:

»Hvad betyder dog det, at I kommer 110?«

»Jo,« svarede Manden ganske tørt, »først og fremmest kommer min Kone, det er altsaa én!«

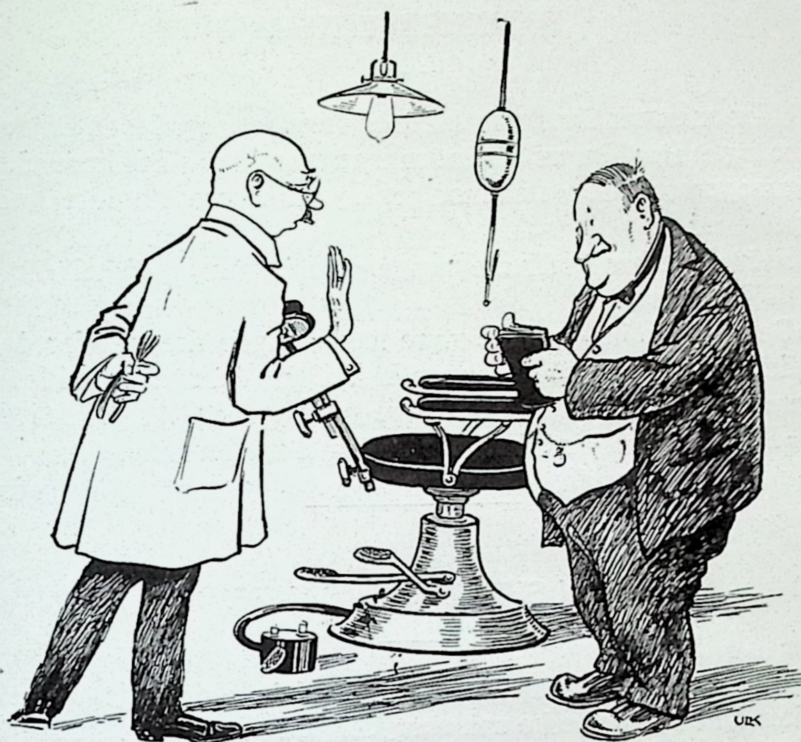
»Javel, og saa?«

»Saa kommer min Svigermoder, det er ogsaa én!«

»Ja?«

»Og saa kommer jeg selv, og jeg er som bekendt et Nul, og to Enere og et Nul, det giver 110!«

Der lød et Lettelsens Suk i Telefonen.



FORSIGTIGHED.

En Bonde kommer op hos en Tandlæge. Da Tandlægen ser at den syge Tand vil være meget vanskelig at faa ud, siger han:

»Min gode Mand, jeg tror det er bedst at De bliver bedøvet!«

Bonden tager sin Pung op og begynder at tælle sine Penge.

»Ja,« siger Tandlægen smilende, — »det er ikke fordi at det koster saa forfærdelig mange Penge, — De behøver vist ikke at tælle!«

»Ja, det er ikke derfor,« siger Bonden. — »Men jeg vil dog nok vide hvormange Penge jeg har i min Pung, inden jeg bliver bedøvet.«

FORHØJET TAKST.

Under en stærk Snestorm kørte et Jærnbanetog fast i Driverne, og det tog et Par Timers Tid inden man blev klar til at køre videre.

Passagererne blev utaalmodige, og en Herre skældte ganske frygteligt ud.

»Hvis dette her skal vare længe, saa fryser jeg ihjæl!« sagde han til Togføreren.

»Det skal De hellere lade være med,« sagde denne, »for det er betydelig kostbarere at rejse som Lig. Der vil i saa Tilfælde blive opkrævet en Ekstraafgift af 20 Øre pr løbende Mil, og det løber op. »Det kan De spare, hvis De holder Dem levende!«

EN SHERLOCK HOLMES.

En af Londons dygtigste Opdagere plejede at paastaa, at der fandtes ikke et Menneske saa ubetydeligt, at man ikke kunde lære noget af ham, og som Bekræftelse herpaa fortalte han følgende Historie:

»Jeg spadserede en Dag paa Gaden, da jeg blev antastet af en beruset Mand, der spurgte om jeg ikke var den kendte Opdager W?«

»Jo, jeg er,« sagde jeg, »men hvem er De?«

»Jeg er gift med Deres Vadskerkone!« sagde Manden.

»Naa, men hvad vil De mig?«

»Jo, jeg vil spørge om De, som er saadan en dygtig Opdager, ikke kan opdage noget ved mig?«

»Jo, jeg kan se, at De er fuld?«

»Kan De ikke opdage noget, som vilde interessere Dem endnu mere?« sagde Manden og grinede.

»Nej, det kan jeg ikke!«

»Ja, saa er De heller ikke saa dygtig, som jeg havde troet! — *Kan De ikke se, det er en af Deres egne Skjorter jeg har paa?*«

Og saa stak Manden af.

EN FEJLTAGELSE.

Lille Peter, der ikke altid holder sig til Sandheden, fortæller i et Selskab:

»Hjemme hos os har vi en Løve!«

Moderen: »Men Peter, hvor kan Du dog sige saadan noget?«

Peter (energisk): »Jo, hjemme hos os har vi en Løve!«

Moderen: »Fy skam Dig, det er jo bare en Puddelhund, der er klippet som en Løve.«

Da Peter om Aftenen er kommet i Seng, siger Moderen: »Bed nu Vorherre pænt om Forladelse, fordi Du har løjet!«

»Det har jeg gjort, men Vorherre sagde: Det skal Du ikke bryde Dig om, lille Peter, — jeg havde s'gu nær selv taget fejl!«

BIBELSTÆRK.

En Aften opdagede en Politibetjent, at der paa en af de frederiksbergske Sidegader stod en Mand og fægtede med en stor Gadedørsnøgle.

Betjenten nærmede sig og spurgte Manden, hvad han bestilte.

»Aa,« svarede Manden, »jeg staar blot og passer paa, naar mit Hus kommer forbi, det er Nr. 34, — maaske De vil være saa venlig at hjælpe mig?«

Betjenten, der straks var klar over Situationen, laasede Gadedøren op for Manden og fortsatte saa sin Patrouillering.

Et Øjeblik efter kom Manden ud igen og kaldte paa Betjenten.

»Hør sig mig en Gang, hvad saadan en flink Betjent hedder?«

»Jeg hedder Paulus,« sagde Betjenten, hvorefter Manden atter forsvandt ind ad Gadedøren. — Men det varede ikke et Minut, før han paany stak Hovedet ud af Døren og kaldte:

»Hør, Betjent, er det nu virkelig sandt, at De hedder Paulus?«

»Ja, for Pokker!« Hvorefter Scenen gentoges. Manden forsvandt, men viste sig hurtigt igjen og raabte:

»Hør Paulus, — hik — der er noget — hik — som jeg gerne vilde spørge Dem om?«

»Naa, spørg væk!« sagde Betjenten.

»Sig mig en Gang, Paulus — hik, — fik Du nogensinde Svar paa det lange Brev, som Du en Gang skrev til de Filipenser?«

Hvorefter han endelig forsvandt for Alvor.

EFTER ORDRE.

Paa en lille Station ved en Privatbane hændte en Dag følgende:

Stationsforstanderen, der er kendt for sit mindre elskværdige Væsen, gik selv omkring og kiggede paa de Rejsendes Billetter og kom ogsaa hen til en Slagter, der var godt kendt paa Stationen, og som altid rejste paa Aarskort.

Skønt Stationsforstanderen godt vidste dette, beordrede han i en ikke altfor artig Tone Slagteren til at vise sit Kort frem og tilføjede brøsig:

»Jeg vil se Deres Kort, hver Gang De vil rejse paa det!«

Kortet blev fremvist og gransket med en meget vigtig Mine.

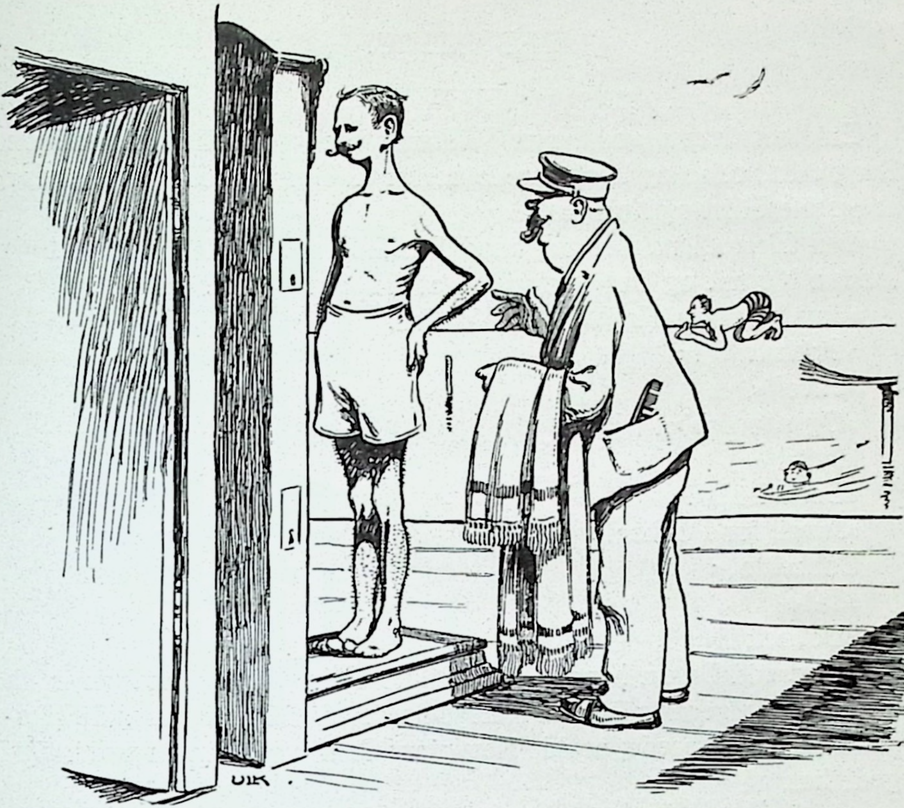
Nogle Dage efter kom en Passager og skulde med Nattoget Kl. 3 og anmodede den vagthavende Assistent om at komme til at tale med Stationsforstanderen.

»Han ligger og sover nu,« var Svaret.

»Ja, saa maa De straks kalde paa ham, det er aldeles nødvendigt, at jeg kommer til at tale med ham personligt.«

Efter en Del Parlamenteren gik Assistenten ind og kaldte, og lidt efter kom Stationsforstanderen søvndrukken til Stede og gik meget gnaven ud til den ventende Passager. Denne, der ikke var nogen anden end Slagteren, trak sit Aarskort frem og sagde:

»Ja, De sagde forleden, at De vilde se mit Kort, hver Gang jeg skulde ud at rejse! Værsaagod!«



ET KLØGTIGT HOVEDE.

En yngre, ikke særlig durkdreven Herre var en Dag ude paa en Badeanstalt for at faa skyllet Støvet af sig, og efter Badet nød han en Pilsner. Paa Anstalten stod en Automatvægt, som den unge Mand prøvede, og saa udbrød han meget forbavset:

»Død og Pine, jeg vejer jo et helt Pund mere end før Badet, det kan jeg ikke begribe.« Men saa gik der et Lys op for ham. »Jo, det maa naturligvis være Pilsneren, — den kan vel nok veje et Pund?«

»Nej, det er umuligt,« sagde Bademesteren, »der er ikke mere end en Trediedel Liter i en Pilsner, og det kan da ikke veje mere end højst ½ Pund!«

Saa spekulerede den unge Mand lidt igen, men saa gled der et forstaaende Smil over hans intelligente Ansigt:

»Flasken kære! — Flasken, den vejer da ogsaa!«

EN TVILLING.

En Amerikaner ved Navn William Wisly Woollen skulde en Gang ud at rejse og telefonerede derfor til Dampskibsselskabet for at bestille Billet og Køjeplads.

Den Ekspedient, der tog mod Besked havde lidt ondt ved at forstaa Navnet og bad derfor om at faa det stavet.

»Javel,« sagde Hr. W. W. Woollen.

»Dobbelt W!«

»Javel!«

»Og saa dobbeltt W!«

»Javel!«

»Dobbeltt W!«

»Javel, for Pokker!«

Dobbelt o!«

»Ja!«

»Dobbelt l!«

»Hør, véd De nu hvad! Er det ikke bedre, at jeg noterer en Tvilling helt igennem og saa lader Dem faa to Biletter,« sagde Ekspedienten, der troede, at der blev gjort Grin med ham, og saa ringede han af.

PR. KOMMISSION.

Der var Auktion over et Dødsbo i Smørum, og hele Sognet mødte frem for at byde paa den afdøde Gaardejers jordiske Efterladenskaber.

Et gammelt Egetræschatol blev raabt op, og der blev budt ganske livligt, indtil man naaede op til 40 Kr., hvilket Bud blev gjort af Tjenestekarl Søren Nielsen.

Auktionarius raabte:

»Fyrretyve Kroner er budt, — første — anden —«

»To og fyrre!« brøler nu Søren Nielsen.

Auktionarius »To og fyrre er budt, — første.«

»Tre og fyrre!« raaber Søren Nielsen.

»Hvad Pokker gaar der af Dig?« spørger en af de omkringstaaende den ivrige Køber. »Du staar jo hele Tiden og byder Dig selv over!«

»Ja, det er rigtig nok!« siger den kløgtige Søren, »jeg ska' nemlig sige vos, at baade Jens Hansen og Mads Larsen har bedt mig om at byde for sig, og nu skal det blive hel Svir og se, hvem a' dem der render a' me' Chatollet!«

EN OMSORGSFULD CHEF.

Et Kompagni Infanterister var ude paa Øvelse og skulde for første Gang prøve at slaa Telt og bivuakere i Lejr. Kompagnichefen, — en yngre tjenstivrig Kaptajn, der var meget omhyggelig for sine Folk, gik om Aftenen fra Telt til Telt og undersøgte alt meget nøje samt gav Mandskabet gode Raad og Undervisning i, hvorledes de bedst kunde svøbe sig ind i Tæpperne og stoppe til omkring sig, saa de ikke kom til at fryse.

I et af Teltene laa Kompagniets Spasmager, der havde et vist Frisprog, og da Kaptajnen vilde gaa, raabte Spøgefuglen:

»Hr. Kaptajnen har vist glemt en Ting!«

»Saa, — hvad er det?«

»*Hr. Kaptajnen har glemt at give os et Godnatkys!*«

Kaptajnen skyndte sig ud af Teltet.

SJÆLEVANDRING.

Paa en Kafé, der ejedes af en Enke, der ikke var tabt bag af en Vogn, kom en Del Studenter som Stamgæster. En Dag havde en af disse, en særlig gemytlig Svend, krævet en Del Varer ind, som han i Øjeblikket ikke saa sig i Stand til at betale. Han kaldte paa Værtinden og holdt et lille videnskabeligt Foredrag:

»Bedste Frue! Maa jeg give Dem et lille Kursus i Astronomi? Har De hørt Tale om den store metafysiske, platoniske Tideperiode paa 26,000 Aar? — Det vil sige, at alt her i Livet gentager sig med 26,000 Aars Mellemrum, og i Dag om 26,000 Aar saa vil vi sidde her igen i akkurat samme Situation som nu! — Er De med? Nu kan jeg desværre ikke saa godt betale det, jeg har faaet i Dag, — kunde det derfor ikke faa Lov til at vente, til vi træffes her igen om 26,000 Aar?«

»Jo,« sagde Fruen beredvilligt, »det maa det saa gerne! — Men ser De, i Dag for 26,000 Aar siden, da stod De ogsaa her nede og kom til at skylde et lignende Beløb, og hvis De derfor vil betale det, kan det andet saa godt faa Lov at vente!«

Saa skaffede Studenten Udvej for Pengene.

KEJSERJAGT.

Kejser Wilhelm afholdt en Gang en stor Jagt, i hvilken Grev Zeppelin deltog. Som altid ved saadanne Lejligheder, blev der jo krøbet og sledsket for Kejseren, og saa meget Vildt som muligt blev drevet hen for Næsen af hans Majestæt, for at det kunde nyde Æren at faa Lov at falde for hans Kugle.

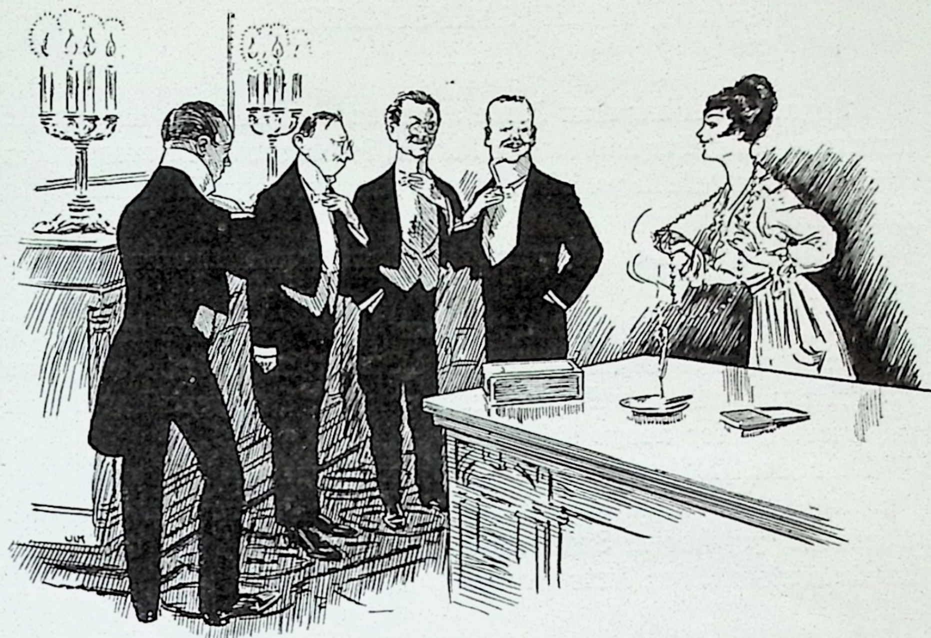
Ved Jagtens Slutning viste det sig ogsaa, at Hr. Wilhelm var en ualmindelig dygtig Jæger. Ikke mindre end 64 Stk. Vildt var faldet for kejserlige Kugler. Kejseren stod ved Siden af Grev Zeppelin og betragtede med et svedent Smil sit nedlagte Bytte, der var sirligt ordnet til Fotografering.

Saa slog han Greven paa Skulderen og sagde:

»Ser De, det dér er mindst lige saa stor Kunst som at opfinde et Luftskib!«

»Aa,« sagde Greven og trak lidt paa det.

»Jo,« sagde Kejseren, »ser De, der ligger 64 Stk. Vildt, — men jeg har kun brugt 30 Patroner.«



INDBILDSKHED.

Ved et Aftenselskab sad nogle yngre Herrer og diskuterede Spørgsmaalet »Kvinder«. De var temmelig enige om at alle Kvinder var indbildske.

En ung Dame, der stod i Nærheden og paahørte Samtalen, ærgrede sig og sagde:

»De Herrer er enige om, at alle Damer er indbildske, — til Gengæld er jeg af den Mening, at alle Herrer er sjuskede i deres Paaklædning og trænger til Barnepige. Den smukkeste Herre, der er til Stede her i Aften, har for Eksempel glemt at tage Slips paa!«

Øjeblikkelig begyndte samtlige Herrer at gramse ved Kravetøjet, hvorpaa den unge Dame gjorde en dyb Kompliment for Herrerne og sagde:

»Naa, tror De saa endnu, at Kvinderne er de eneste Skabninger, der er indbildske?«

HØJST SANDSYNLIGT.

I Sogneraadet har man Møde angaaende en lille Sø, der skulde tørlægges. Man har haft mange Møder, foretaget flere Forsøg uden Held og i det hele taget ofret meget paa Foretagendet uden Spor af Nytte.

Godsejeren, der er Sogneraadsmedlem, fremsætter nu sin Mening.

»Jeg mener, at vi burde have været saa fornuftige at benytte alle de Penge, vi nu har spildt, til i Stedet for at købe et større Parti Brændevin og hælde al Brændevinen i Søen, saa havde den nu været tør for længe siden.«

De andre Medlemmer ser uforstaaende paa Godsejeren.

»Jo, ser De, mine Herrer, i saa Fald er jeg nemlig, efter det Kendskab, jeg har til Sognets Beboere, overbevist om, at de saa havde *drukket Søen læns for længe siden!*«

SKINSYGE.

En svensk Ægtemand, der led meget af Skinsyge, var en Dag i København og henvendte sig dér til en Spaakone og bad hende sige ham, hvad hans Kone foretog sig i hans Fraværelse. Spaakonen kiggede i sin Kaffegrums og sagde: Hun er i Øjeblikket i sit Soveværelse, hvor der træder nogen ind. Hun iler den indtrædende i Møde, omfavner og klapper ham!

»Hvad mere?« udbrød den svenske Herre febrilsk.

»Ja, efter hvad jeg kan se, saa lægger han nu sit Hoved i hendes Skød og ser hende kærligt ind i Øjnene.«

»Ha, ha!« raabte Svenskeren.

»Nu vifter han med Halen og bjæffer af Glæde!« fortsatte Spaakonen.

Den svenske Herre sukkede lettet og gav den kloge Kone en Daler.

DE MAATTE FEJLE NOGET.

I Pinsedagene havde to unge Studenter begivet sig ud paa en Fodtur i Nordsjælland, og da de begge var ivrige Botanikere og Insektsamlere, var de udrustet med Botaniserkasse og Fangstredskaber.

Paa Vejen fik de Følgeskab med en gammel Bonde, og denne saa med Forbauselse, hvorledes de undersøgte Planter, væltede Sten for at finde Biller og andre Insekter, der omhyggeligt blev puttet ned i Samleglassene.

Endelig sagde Bonden: »Ja, jeg ka' altsaa tænke mig, a' d'Herrer maa være Sønner a' vores nye Præst?«

»Nej, aldeles ikke, hvorfor tror De dog det?«

»Jo, for De siger, at den nye Præst, han *har et Par Sønner, der er smaatossede!*«

EN LILLE FÆLDE.

En Handelsrejsende, der holdt meget af at gaa paa Jagt og gærne vilde gælde for at være en dygtig Jæger, men som var adskillig dygtigere til at bruge sit Snakketøj end sine Jagtvaaben, kom en Gang ind i en Kro, hvor der sad et Selskab af virkelige Jægere. Det varede ikke længe, før han begyndte at prale af sine Jagtbedrifter. Han havde været paa Gemsejagt i Schweitz og skudt Ørne i Tyrol, han havde fældet Bjørne i Rusland og Ulve i Sibirien og overalt under store Farer og med et utroligt Held:

Jægerne hørte nogen Tid roligt paa hans Historier; men saa afbrød en af disse ham og spurgte:

»Men De har vist aldrig været paa Vildsvinejagt i Skotland?«

»Jo, Masser af Gange!«

»Ja, men har De været i det rigtige Vildsvinedistrikt i Omegnen af Duly og Vervist?«

»Ja, netop, der har jeg fældet flere prægtige Vildorner!«

»Det er forøvrigt ganske pudsigt,« sagde Jægeren, »har De nogen Sinde lagt Mærke til, at naar man sætter de to Byers Navne sammen, Duly og Vervist, saa siger det: *Du lyver vist?*«

Saa gik Pralhansens Snakketøj i Baglaas.

MED PRIVATBANE.

Det var paa en af vore Privatbaner, der ikke just var berømt for sin Iltogsfart, at en Herre en Dag meget høfligt sagde til Togføreren:

»Undskyld, maa det være mig tilladt at give Dem et godt Raad?«

»Jo med Fornøjelse!«

»Saa vil jeg foreslaa Dem, at De tager den Kofanger, der sidder foran paa Lokomotivet og sætter den bag paa den sidste Vogn i Toget!«

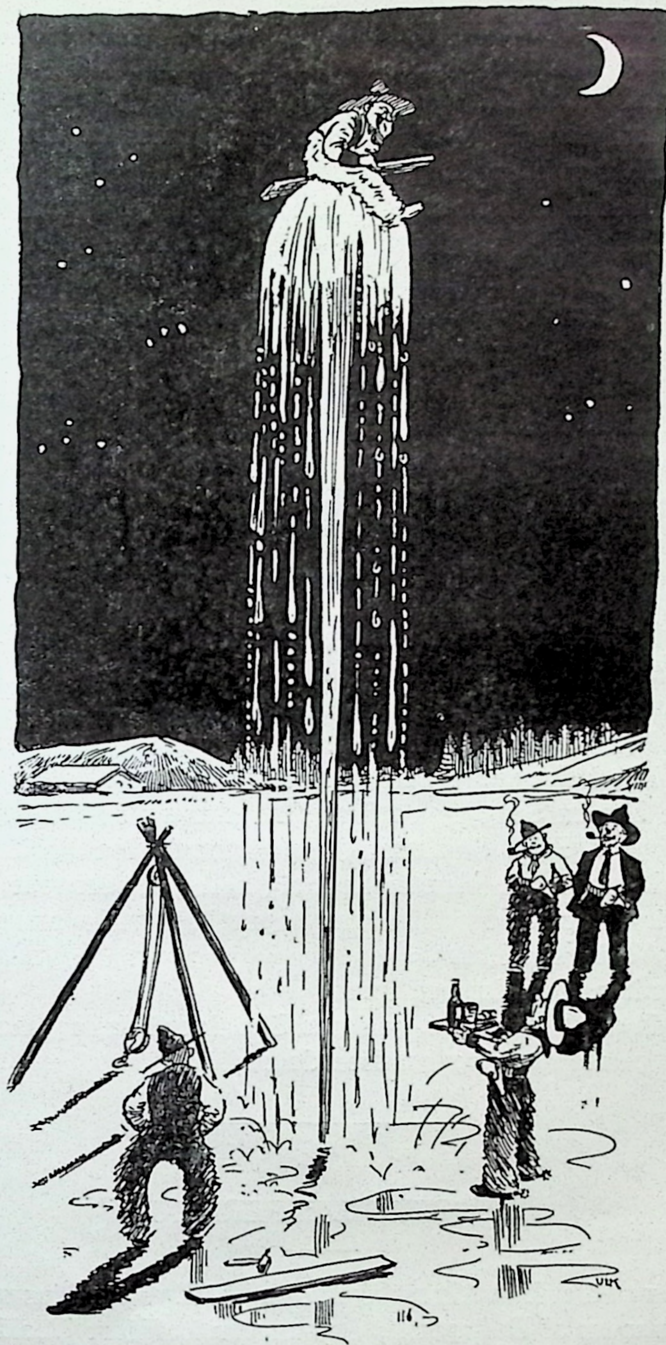
»Men hvorfor dog det?«

»Jo, for det er jo aldeles utænkeligt, at vi nogensinde skulde indhente en Ko og køre den over, men derimod kunde man jo godt tænke sig, at en gal Ko eller Tyr indhenter os og vilde stange Passagererne!«

AMERIKANSK.

En hjemvendt Amerikaner sad en Aften og forbausede sine Venner ved at betro dem sine mere eller mindre vidunderlige Oplevelser i det fjærne Vesten, og efterfølgende lille Historie tog særligt Kegler.

»Ser I, sommetider kniber det jo med Vand derovre, og saadan var det netop i den By, hvor jeg havde slaaet mig ned, der tørrede vores Brønd pludselig ud, og vi var jo nødt til at bore en ny. Vi borede og borede, og vi kom over 700 Meter ned, men der kom ingen Vand. Vi var lige ved at opgive det hele, og en Dag samledes vi ved det store dybe Hul og diskuterede Sagen.



Borgmesteren stod netop og kiggede ned i Hullet, og pludseligt hører vi et vældigt Fut, og saa stod der en Straale lige op af Hullet 300 Meter til Vejrs. Det var Vandet, der pludselig brød frem, og vi blev jo svært glade; men saa lige med et, er der en der siger:

Hvor Pokker blev Borgmesteren af?

Og da vi skal til at se, saa sidder han helt oppe og hopper op og ned paa Enden af Vandstraalen. — Den havde snuppet ham, idet han lænede sig ud over Hullet og taget ham med til Vejrs, og nu balancerede har deroppe ligesom Guldæblerne i Springvandet paa Gammeltorv. Det var jo en kedelig Historie baade for os og for Borgmesteren, og vi kunde jo nok regne ud, at vi fik ham ikke ned igen saadan lige i en Haandevending.

Saa tog jeg et lille Brædt og stak ind i Straalen og — vips! det røg jo straks til Vejrs, og Borgmesteren han forstod mig, han snuppede Brædtet og satte sig overskrævs paa det, saa han fik lidt mere Støtte og kom til at sidde mere bekvemt og hoppe mere roligt.

Der var jo ikke Tale om, at vi kunde hjælpe ham ned, men om Eftermiddagen sendte vi ham en lille Bunke Brædder og en Hammer og Søm op til ham i Straalen.«

»Hvad skulde han dog med det?« var der en, der spurgte.

»Hvad han skulde? Naturligvis bygge sig et Hus! Og om Aftenen fik han en Seng og en Sengs Klæder og den næste Dag en Telefon og en Rulle Staaltraad, saa vi kunde faa Forbindelse og sludre lidt med ham. Han befandt sig helt godt deroppe, men var bare arrig over, at der ikke var nogen, der vilde smutte op og spille en Whist med ham.«

»Kom han saa ikke ned mere?«

»Jo, da det blev Vinter, saa frøs Straalen til Is, og saa huggede han Trappetrin i den og spadserede ned.«

HERREN HJÆLPER SINE.

Det er ved et L'hombreselskab i en lille By. Stadens ærværdige Pastor var en af Deltagerne, og han var i afgjort Uheld og tabte hele Tiden.

»Ork Gud ja,« sagde han, »Guds Børn har ingen Held i Spil!«

Men saa vendte Heldet sig pludselig, og Pastoren vandt Gang paa Gang.

»Naa, Hr. Pastor!« sagde en af de medspillende, »har De ogsaa et Bibelsprog parat nu?«

»Ja,« sagde Pastoren og foldede sine Hænder: »Herren hjælper sine!«

SKRIFTKLOG.

To gemytlige Svenskere var en Dag kommet til København og morede sig efter bedste Evne.

Omkring ved Midnatstid var de begge blevne temmelig »overforfriskede«, og de kom i Tanker om, at det maaske ikke vilde være ad Vejen at se sig om efter et Nattelogis.

Under deres Omflakken var de kommet ned i Dronningens Tværgade, og her standsede de udenfor Herberget for hjemløse, hvor der som bekendt staar over Døren: »Banker paa, saa skal Eder oplades — Lucas 11—20.«

»Se der,« sagde den ene Svensker, »der maa vi vist kunne komme ind!« — Og saa stavede han sig møjsommeligt gennem Indskriften: »Banker o. s. v.«

»Nej, för Fa'n!« sagde den anden, »nedanunder staar jo: lukkes 11,20, og Klokken er jo redan öfver tolv!« Hvorpaa de dinglede videre.

PRAKTISK SIGNALISERING.

En Herre følte sig engang paa en Rejse til Berlin lidt utilpas, og han fik da det Raad at prøve et rigtig kraftigt russisk Dampbad med tilhørende Massagebehandling.

Han besøgte en Badeanstalt og kom under Behandling af en kæmpestor Bademester, der gav ham en Omgang Massage, hvis

Lige han aldrig havde drømt sig Muligheden af. Han blev knebet, puffet og gnedet, saa han var ved at tabe Vejret, men trods Smerten og den ublide Behandling lykkedes det ham dog at bevare Fatningen nogenlunde, indtil Bademesteren langt om længe erklærede sig færdig.

Den mørbankede Herre rejste sig, men i det samme greb Bademesteren ham, som kunde han være et lille Barn, og vendte ham om paa Maven og gav ham tre rigtig kraftige Klask paa den Del af Legemet, hvor Ryggen mister sit anstændige Navn.

Nu blev Herren vred for Alvor og begyndte at skælde ud, men Bademesteren afbrød ham: »Ja, De maa meget undskylde,« sagde han, »men Ringeledningen ind til Kontoret er i Uorden i disse Dage; men naar de hører de tre Smæk herude, saa véd de, at jeg er færdig, saa de kan sende en ny ind! Det er det hele!«

MYSTIK.

En Handelsrejsende var en Aften blevet lidt medtaget af de vaade Varer, og da han kom op paa sit Værelse paa det lille Provinshotel, følte han en uimodstaaelig Trang til at »tale med Ulrich«. Han aabnede sit Vindue ud til Gaarden og fik Luft, men opdagede til sin Rædsel, at der var blevet nogle sørgelige Spor ned ad Muren, der jo straks vilde røbe hvem der var Ophavsmanden til den kedelige Skylle.

Han spekulerede lidt og fandt paa Raad. Ved Hjælp af sin Spadserestok fik han smurt lidt af Resultaterne højere op ad Muren til det Vindue, der var ovenover hans eget, og saa gik han beroliget i Seng, i det Haab at man skulde tro, at Fadæsen stammede fra den, der boede lige over ham.

Næste Morgen vækkedes han af en Skraldelatter fra Gaarden, og da han kiggede ud, stod der en lille Flok leende Personer med Gaardskarlen i Spidsen og stirrede op mod hans Vindue.

»Hvad griner I af? spurgte vor rejsende.

»Jo,« svarede Gaardskarlen, »vi kan s'gu ikke regne ud, hvordan nogen kan kaste op ud af et blindt Vindue!«



EN LIFLIG ODEUR.

En Tugthusfange skulde efter udstaaet Straffetid løslades, men maatte først ind paa Fængselspræstens Kontor og faa nogle formanende Ord med paa Vejen.

Præsten holdt en lang Tale og sluttede med at fortælle Lignelsen om den forlorne Søn. Fangen lod til at være meget stærkt interesseret, han stillede sig tæt op ad Præsten, ivrigt lyttende, og da Præsten sluttede, bad han:

»Aa, Hr. Pastor fortæl den Historie en Gang til!«

Pastoren følte sig smigret ved saaledes at have rørt Forbryderen og fortalte Lignelsen en Gang til, og under dette stod Fangen tæt op ad ham, saa nær han kunde komme, stirrende med stive Øjne og tilsyneladende stærkt optaget.

»Aa, Hr. Pastor, turde jeg ikke bede Dem fortælle Historien en Gang til,« bad han nu for anden Gang.

»Jo, min Søn, sagde Præsten, »men jeg synes egentlig to Gange maatte være nok, hvorfor griber denne Historie Dig saa stærkt?«

»Det er ikke selve Historien,« sagde Fangen. »*Men Hr. Pastoren lugter saa dejligt af Kognac, naar De taler!*«

Præsten fortalte ikke Historien tredje Gang.

EN HUNDEHISTORIE.

En Dag kom en gammel Jomfru med en fed Moppe under Armen, og satte sig ind i en anden Klasses Kupé i Korsøriltoget.

Et Øjeblik efter kom en Konduktør og gjorde Damen opmærksom paa, at hun ikke maatte have Hunden hos sig i Kupéen.

Damen blev meget fornærmet og brugte Mund.

»Hendes søde lille Hund skulde være hos hende, og ikke andre Steder!«

Efter lang Parlamenteren og Skænderi maatte hun dog bekvemme sig til at lade Hunden komme ind i Godsvognen, men hun vilde selv følge den derhen, thi, som hun sagde:

»Der var ingen fremmede, beskidte Fingre, der skulde faa Lov at røre ved lille Delle!«

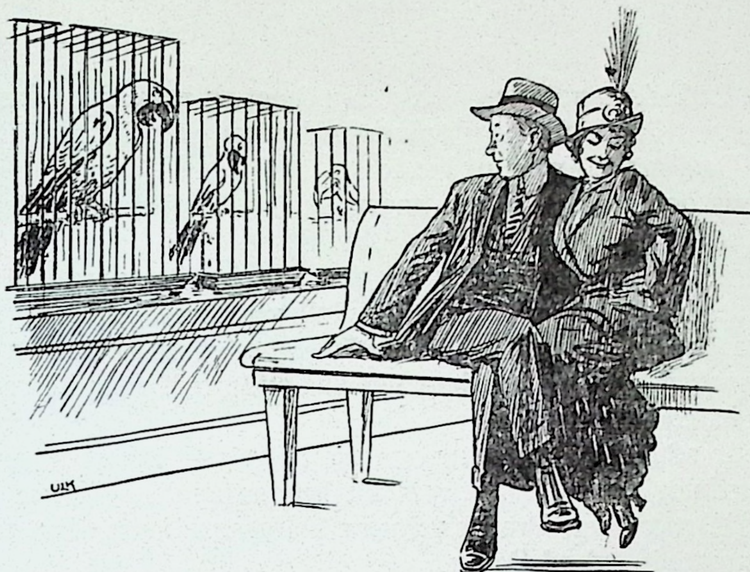
Hun vilde selv binde den i Godsvognen og løse den igen, naar den skulde ud. — Hun fik sin Vilje.

Da Toget holdt i Korsør, kom Damen og vilde have sin Hund, men til hendes store Bestyrtelse fandtes den ikke i Vognen.

Hun jamrede hjærteskærende. Saa kom Togføreren.

»Ja, Frøken,« sagde han. »De havde jo sagt, at ingen fremmede beskidte Fingre maatte røre ved Deres Hund, og da De havde bundet den til en Kuffert, som skulde ud i Slagelse, saa maatte vi jo lade Hunden blive hængende ved Kufferten, da vi smed den ud!«

Damen besvam!



EN PAPEGØJEHISTORIE.

Den lille Historie siges at stamme ude fra Zoologisk Have.

Man havde for nogle Aar siden derude en stor grøn Papegøje, som talte udmærket. Om Sommeren sad den gerne nede i Apistemplet ved Indgangen fra Frederiksberg Have. Der kom her en Masse Skoler, som skulde besøge Haven, og Børnene trængtes altid forskrækkeligt ved Indgangen, og Kontrolløren plejede derfor altid beroligende at sige:

»Saa saa, Børn, — ikke mase paa, — en ad Gangen!«

Om Vinteren var Papegøjen installeret i det gamle Papegøjehus, og der kom sjældent noget Menneske. Det var det fredeligste Sted i hele Haven, og naar et Par Elskende vilde være i Fred, kunde de ikke godt finde noget bedre Sted.

En Dag kom der et saadant kærligt Par der ind; de satte sig paa en Bænk og begyndte at kysses.

Det var mere end Papegøjen kunde staa for, den vrælede himmelhøjt:

»Saa — saa — ikke mase paa — en ad Gangen!«

DE FREMMEDORD.

I et Embedsmandshjem havde man faaet en Kokkepige fra Landet, og hun havde hverken opfundet Krudtet eller Tændstikkerne.

En Dag sagde Fruen til hende:

»Hvis der skulde komme nogen, er jeg ikke hjemme, jeg har Migræne i Dag.«

»Hvad er det egentlig for en, den Migræne?« spurgte Kokkepigen senere sin mere durkdrevne Kollega, Stuepigen.

»Du kan bare passe paa,« svarede denne, »naar Herren er gaaet paa Kontoret, saa kommer han, lige saa stille, og Fruen lukker selv op for ham.«

Mette stillede sig paa Lur og meget rigtig — lidt efter saa hun et pragtfuldt Syn, der ligefrem fik hendes landlige Hjerte til at banke. Det var en Premierløjtnant i Husaruniform, der ganske stille smuttede ind ad Døren.

Et Par Dage efter er det Herrens Fødselsdag, og der er stort Selskab. Det ringer, og Mette bliver sendt ud for at lukke op. Det er Løjtnanten.

Mette farer, smilende over hele Ansigtet, ind i Stuen og melder:

»Jøsses Kors! Frue, — det er ham, Deres Migræne der er der ude!«

SMAA GRYDER.

Lille Adolf sad ved Middagsbordet og saa meget interesseret paa sin Søsters nye Forlovede. Pludselig spurgte han:

»Gjorde det meget ondt?«

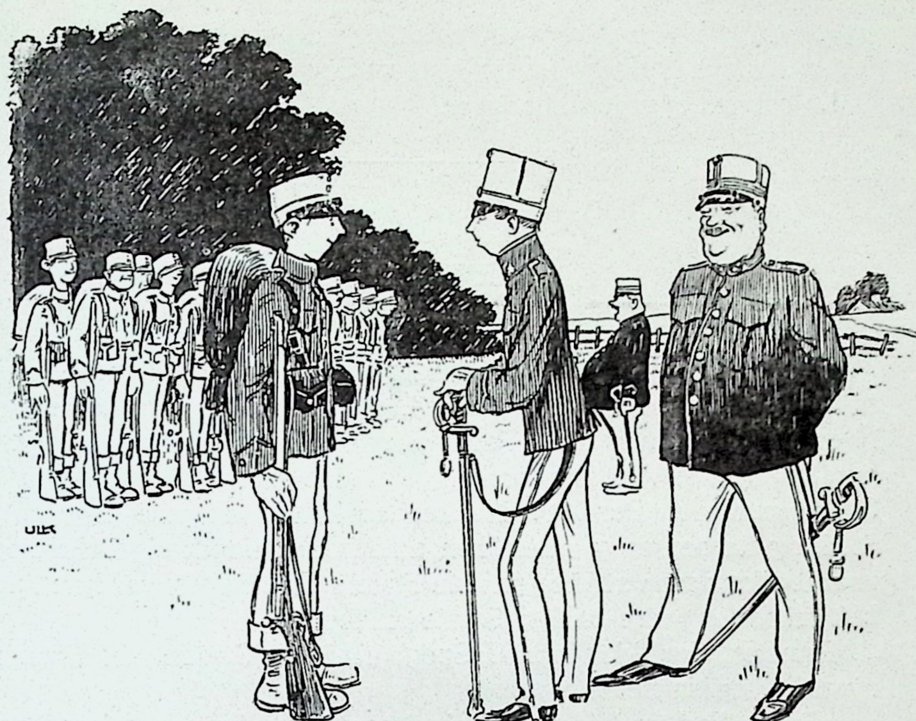
»Hvad for noget?« spurgte Kæresten forbauset.

»Fik De Huller i Munden?«

»Jeg forstaar Dig virkelig ikke, min lille Ven!«

»Jo, Moder sagde i Gaar, at det er godt, at Sofie endelig fik Dig til at bide paa Krogen!«

Lille Adolf maatte forlade Bordet.



FAMILIELIGHED.

Ved et af vore Infanteriregimenter var der en ung adelig Sekondpeter, der var almindelig ilde lidt paa Grund af sin Storsnudethed og sit ubehagelige Væsen.

Ved en Rekrutindkaldelse kom der ved et af Bataillonens Kompagnier en ung Bondekarl ind, som i Udseende var den adelige Løjtnants tro Afbillede. Ligheden var saa paafaldende, at der blev talt meget om det, og omsider kom det ogsaa Løjtnanten selv for Øre. Han fik Lyst til at se sin Dobbeltgænger, og da Kompagniet en Dag stod opstillet, gik han hen og bad Kaptajnen om Lov til at se den paagældende Mand. Denne blev kaldt frem for Fronten, og Løjtnanten betragtede ham nøje.

»Ja,« sagde han omsider meget hovent, »jeg tror s'gu ogsaa, at Du har lidt Lighed med mig. — Sig mig, min Gut, har Din Moder ikke tjent hjemme paa min Faders Gods?«

»Nej, Hr. Løjtnant!« sagde Soldaten uden at blinke, »men min Fader har været Kusk der for godt en Snes Aar siden!«
Løjtnanten spurgte ikke mere.

SVAR BETALT.

En ung Mand, Søn af en afdød Landsbypræst, var kendt for sit alt andet end eksemplariske Levned. En Gang kom han paa Besøg i den Landsby, hvor hans Fader havde været Præst, og han gik rundt og gjorde Visit hos forskellige af sine gamle Bekendte blandt Gaardmændene. Der blev drukket adskillige Bægere paa hvert Sted, og da den unge Mand hen ad Aften indfandt sig i Præstegaarden for ogsaa at hilse paa sin Faders Efterfølger, var han ikke helt fri for at være en lille Smule anløben.

Præsten, der ikke forstod Spøg, holdt en Straffe- og Formaningstale og sagde bl. a.:

»Deres Fader vilde vende sig i sin Grav, hvis han kunde se Dem!«

»Ja,« bare han vilde,« sagde den unge Mand, »saa vilde han komme til at ligge rigtigt!«

»Hvad mener De med det?«

»Jo, jeg skal sige Dem, Fader har allerede vendt sig en Gang, — det var dengang, da De blev hans Efterfølger.

OVERANSTRENGELSE.

Som bekendt har Kamæleonen den Egenskab, at den kan skifte Kulør og antage samme Farve som Omgivelserne. Naar man for Eksempel sætter den paa en grøn Gren, bliver den grøn, paa en vissen er den gul o. s. fr.

En Naturforsker havde en levende Kamæleon i Fangenskab og havde ofte Fornøjelse af at anstille Eksperimenter og vise disse

Farveskiftninger. En Dag, da der var fremmede, bad han Pigen om at komme ind med Buret med Kamæleonen.

»Ja, men den er skam død!« sagde Pigen.

»Hvad er den?« sagde Herren forbauset. »Hvordan er det gaaet til?«

»Jo, ser Herren, jeg sad i Formiddag og morede mig med at se den skifte Kulør, og først satte jeg den paa min blaa Kjole, og saa blev den blaa; saa satte jeg den paa mit røde Skørt, og saa blev den rød. Men saa satte jeg den paa mit skotsktærnede Liv, og det blev den for meget. Den anstrengte sig gevaldig og gjorde, hvad den kunde, men lige med et *saa sprak den!*

DET MEKANISKE BEN.

»Det er en grim Vane, somme Folk har, at naar de sidder i Samtale med en anden Person, saa skal de altid sidde og daske vedkommende paa Knæet!« forklarede en Mand en Dag i et større Selskab.

»Saadan kom vor fælles Ven, Meyer, forleden Aften temmelig sent, inde i Tivoli, ved en af Restauranterne, til at sidde ved et Bord, hvor der sad en Dame ganske alene, og han kom i Snak med hende. De sad og passiarede ganske gemytligt, og han flyttede lidt nærmere hen til hende. Men nu har Meyer jo netop den omtalte Uvane, og i Tanker begynder han jo at daske hende paa Knæet.

Og saa pludselig smækker hun Benet i Vejret, saa Bordet væltede med Kopper og Glas, og baade Meyer og Damer røg bagover med Stolene.

Meyer kom jo hurtigt op igen, men Damen hun blev liggende paa Jorden og jamrede gudsjammerligt:

»Aa Gud, sikken en Ulykke! Nu kan jeg ikke komme hjem!«

Folk de strømmede til og hjalp hende op og kan I tænke jer, — saa havde hun kunstigt Ben, og Meyer havde siddet *og slaaet Mekanismen itu!*

RESIKABELT.

En Herre havde længe gaaet op og ned ad en Jernbaneperron og utaalmodigt ventet paa Toget. Han vendte sig til en halvvoksen Dreng og spurgte:

»Ka—ka—ka—ka De si—si—si sige mig, om To—To—Toget er forsinket?«

Drengen svarede ikke, men gav sig til at fnise, og Herren stammede lidt for sig selv om uopdragne Knægte o. s. v.

En anden Herre spurgte nu Drengen, hvorfor han ikke havde svaret, og Drengen sagde grinende:

»Næ—næ—næ — jeg bry—bryder mig ikke om at ra—ra—rave mig en Lu—Lussing til, for jeg sta—sta—sta—stammer jo se—selv, men He—Herren, han vilde jo tr—tr—tro, at jeg gjorde Na—Na—Nar!«

LIGBRÆNDING.

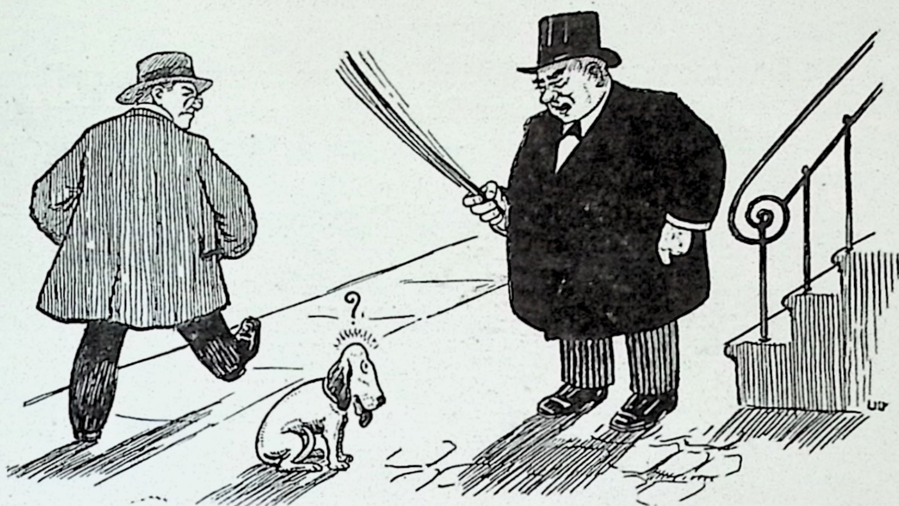
»Ja, Ligbrændig kan være meget godt, — men det er ikke altid, at den er paalidelig!« var der en Dag en Mand, der fortalte. Han var for øvrigt heller ikke selv videre paalidelig.

»Saadan var der for nogen Tid siden et Medlem af den italienske Koloni hed i Byen, der døde, og han havde ønsket at blive brændt. Han blev jo kørt ud paa Krematoriet, og puttet ind i Ovnen, hvor de fyrede godt op under ham. Da han saa havde ligget og braset og sydet en Times Tid, lukkede de op for Komfuret og kiggede ind for at se, hvordan det gik.

Men de var nær gaaet bagover af Skræk, for der sad Italieneren ret op og ned, grinede og gned sig i Hænderne.

»Ah, hvor det er dejligt,« sagde han, »det er første Gang, jeg mærker en ordentlig Temperatur, her oppe i jeres nederdrægtig kølige Land!«

Næste Gang, han dør, skal han begraves paa den gammeldags Manér.



SCHMIDT.

En Mand, der bestandig levede i Ufred med sin Nabo, der hed Schmidt, fandt paa for at drille sine Uven at give sin Hund dennes Navn; og hver Gang han nu saa Naboen, begyndte han at skælde Hunden ud:

»Schmidt, Du er da ogsaa en rigtig gammel Æsel, Kæltring o. s. v.«

Den rigtige Schmidt lod Manden stævne og fordrede ham idømt Lovens strengeste Straf, men Hundens Ejer paastod sig frifunden, idet han hævdede: at for det første havde han Lov til at give sin Hund, hvad Navn han vilde; for det andet havde han Lov til at skælde sin egen Hund ud, og for det tredje, tilføjede han: »maa jeg udtrykkelig bemærke, at min Hund staver ikke sit Navn som Klageren, *Schmidt,* — den staver det *Smith!*«

Manden blev frifunden.

BILLIGT VILDT.

En Forretningsmand havde lejet et større Jagtareal og en Dame af hans Bekendtskab sagde en Dag til ham »Nu maa De virkelig lade mig faa en Hare en Dag, — jeg kan vel faa den til Indkøbspris?«

Og det fik hun Løfte om. Nogle Dage senere fik hun en Hare tilsendt med følgende Regning:

Leje af Areal	600 Kr.
Opsynsmand	100 —
En Ko omkommet ved Vaadeskud	300 —
Ammunition og Rejseudgift	200 —
Erstatning til forskellige for Svie og Smærte	400 —
	1600 Kr.

Nedlagt 25 Harer. — Paa Deres Part kommer altsaa $^1/_{25}$ = 64 Kr. Ønsker De flere Harer staar de til Tjeneste, — stadig til Indkøbspris.

Damen har ikke senere bedt om Harer.

SELVFØLELSE.

Jens Peter er Søn af en Banevogter paa Sjælland, 10 Aar gammel og Tjenestedreng. Desuden er han en Herre med Selvfølelse og Omløb i sit unge Hoved.

Forleden havde han Fridag, og han havde sparet sammen til en Tur til Hovedstaden. Faderen kunde som Banevogter skaffe ham Fribillet, og med den i Lommen stillede han paa den lille Landstation en halv Time før Togtid, og spadserede utaalmodig op og ned ad Perronen. Jens Peter er ikke fri for at være lidt snakkesalig, og da han fik Øje paa en Jernbaneassistent, vilde han konversere denne lidt.

»Der er nok ikke mange Rejsende i Dav!« sagde Jens Peter.

»Hvad Pokker rager det dig?« sagde Assistenten storsnudet og gik.

Jens Peter følte sig dybt krænket i sit troskyldige Hjærte. Lidt efter kom der en af Jens Peters Bekendte, der ogsaa skulde til Hovedstaden, og da han i det samme opdagede, at den uhøflige Assistent nu stod ved Billethullet, fik han pludselig en god Idé til en Hævn.

»Skal du til København?« spurgte han Vennen.

Ja, det skulde han.

»Vil du købe min Billet? — du skal faa den ti Øre under Prisen!«

Forretningen gik i Orden, og nu gik Jens Peter hen til Billethullet:

»Maa jeg faa en Billet til København!«

»Du har jo Fribillet, Dreng!« sagde Assistenten.

»Hvad Pokker rager det dig? — Tror du jeg vil køre gratis med en Jærnbane, hvor Folkene er saa storsnudet som du! Nej Tak, — jeg har Penge nok!«

EN KLØGTIG KONTORIST.

Grossereren er meget plaget af Rykkere, og han havde derfor givet sin Kontorist Ordre til at sige, at han ikke var hjemme. Kontoristen var ikke særlig kløgtig; han svarede, at det kunde vist ikke hjælpe, der var ingen der vilde tro ham, og de siger altid, at det er noget meget vigtigt de har at tale med Grossereren om.

»Saa svar dem for Pokker, at det siger de allesammen, men naar jeg ikke er hjemme, saa er jeg ikke hjemme!«

Om Eftermiddagen kom der en meget bestemt Dame og vilde tale med Grossereren.

»Han er ikke hjemme,« sagde Kontoristen.

»Jeg skal absolut tale med ham; jeg er hans Hustru,« sagde Damen.

»Ja, det siger de allesammen, men naar ikke er hjemme, saa *er* han ikke hjemme!«

Den unge Mand blev ikke gammel i Tjenesten.

NOAHS ARK.

Biskoppen kommer paa Visitats i en Skole og spørger Børnene:

»Kan nogen sige mig, hvad Noah nu fik Tiden til at gaa med, medens han sejlede omkring med Arken?«

»Han fiskede vel?« sagde en af Drengene.

»Ja, det var jo egentlig ikke saa dumt tænkt!« sagde Biskoppen.

»Ja, men det kunde han da ikke blive ved med ret længe!« sagde en af de andre Drenge.

»Hvorfor ikke det min lille Ven?« spurgte Biskoppen.

»Nej, for der staar i Biblen, at han havde kun to af hver Slags Dyr med i Arken, — og de to Orme dem kunde han da snart faa brugt op.«

EN SKUESPILLERINDE.

Der var Selskab hos Familien, og Moderen viste med Stolthed sin lille seksarige Datter frem.

»Aa, De gør Dem ingen Idé om hvor hun er fremmelig, hun kan efterabe hvem som helst, hun er en hel lille Skuespillerinde.«

»Ja, det er hun,« sagde den lige saa stolte Fader, »kan du vise de fremmede hvordan vor Stuepige optræder!«

Den lille Pige nejede for en af Gæsterne:

»Vil Fruen ikke ha' lidt mere Kylling — *der* ligger et fint lille Stykke!« Og saa vendte hun sig til en anden Dame, og fortsatte under almindelig Munterhed:

»Vil Fruen ikke ha' stillet Kakkelovnsskærmen foran sin Stol? Ovnen varmer maaske for meget?«

Gæsterne morede sig, og Faderen var henrykt.—»Det er rigtigt min Stump, vis os lidt mere!«

Saa stillede den Lille sig hen ved Siden af Faderen:

»Fy, hvor Herren er uartig, — vil Herren vær'sgod la' mig være, — skam sig dog, — gift Mand! Tænk hvis Fruen kom!«

Saa blev Forestillingen brat afsluttet.



EN MEGET LILLE SNAPS.

En ældre Skovrider, som sætter Pris paa en god Snaps til Maden, kom en Dag paa Besøg hos en Kollega, der havde Ord for at være lidt paaholden, hvad Drikkevarerne angik. Der serveredes kun en meget lille Snaps ved Bordet, og Skovrideren tømmer Glasset, men kniber saa Munden sammen, og med alle Tegn paa Rædsel peger han paa Glasset og Flasken og søger at gøre sig forstaaeligt, at han hurtigst muligt maa have en til.

Værten skynder sig at skænke en Snaps til, og Skovrideren napper den og synker den med tydelig Tegn paa Beroligelse.

»Hvad var der i Vejen med den første Snaps:« spurgte Værten.

»Jo, ser Du, jeg turde s'gu ikke lade saadan en lille Stakkel løbe ganske alene hele den lange Vej!« lød Svaret.

DEN RETTE MAND.

Gamle Lars Pæsen, ogsaa kaldet Kodoktoren paa Grund af lidt Kvaksalveri med Kreaturer, boede en lille halv Mils Vej fra Kroen, men han var alligevel en af dennes flittigste Gæster.

En mørk Vinteraften havde den Gamle siddet og moret en Del Handelsrejsende og derfor faaet en rigelig Portion Drikkevarer, saa han var alt andet end ædru, da han tog Afsked.

En Stund efter kom en af de Handelsrejsende og fandt den Gamle siddende hjælpeløst drukken paa Grøftekanten et Stykke fra Kroen. Han nænnede ikke at lade ham sidde der uden Hjælp, men tradske en halv Mils Vej i hans Selskab var jo heller ikke tillokkende.

I det samme kom en halvvoksen Bondedreng med et enfoldigt Ansigt, gaaende, og her mente den Handelsrejsende at have fundet en Redningsmand.

»Halloh, ved du hvor Kodoktoren bor?«

Jo, det vidste Fyren nok.

»Her har du en Tokrone, vil du saa følge ham hjem?«

»Jo, mange Tak,« sagde Drengen, »det vil jeg nok.«

»Kan jeg nu stole paa det?«

»Ja, det kan De, — for han er nemlig min Bedstefader, og jeg er netop ude for at hente ham hjem!«

ET GODT HOVEDE.

En Svensker, der er en fanatisk Hader af alt hvad Toldere og Toldvæsen hedder, fortalte følgende lille fantastiske Historie:

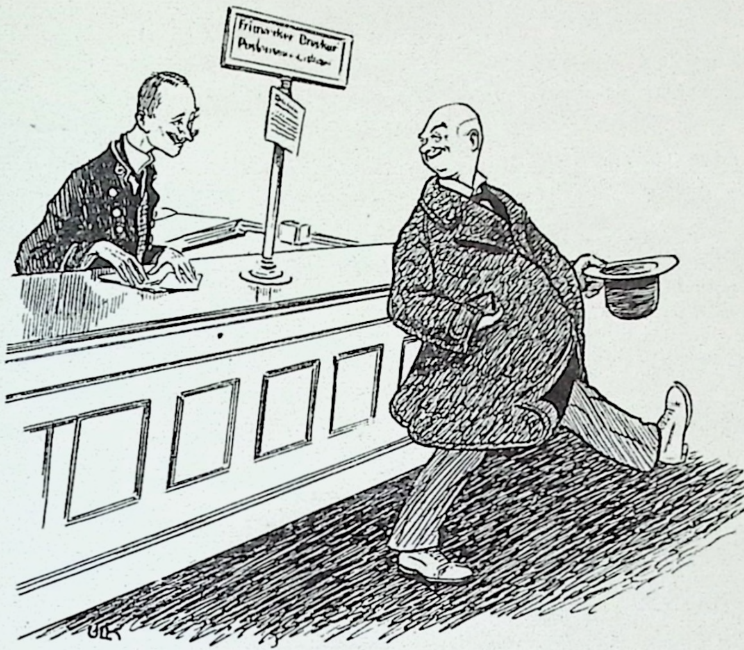
Der var en Gang oppe i Stockholm en Skolelærer, som pludselig blev sindssyg og derfor fik sin Afsked. Han kom saa til en berømt Sindssygelæge og lod sig undersøge og Lægen sagde:

»Ja, vi kommer til at tage Deres Hjærne ud og rense den grundigt; — der er kommet lidt Snavs ind i Gevinnerne; men naar den bliver pudset grundigt af, kan den godt blive hel god en Gang endnu. — Om et Par Dage kan De komme op og hente Deres Hjærne igen, — saa skal den nok være fin.«

Manden gik med den Besked, og der gik to Dage og der gik tre, og der gik fire, men han kom ikke op og hentede sin Hjærne, og Lægen undrede sig saare. Da der var gaaet en fjorten Dags Tid mødte han en Dag sin Patient paa Gaden.

»Men Menneske dog,« sagde Lægen, »hvorfor kommer De ikke og henter Deres Hjærne?«

»Hjærne!« sagde Manden. »Skidt med den! Den har jeg ingen Brug for nu, — *for nu har jeg faaet Plads ved Toldvæsenet!*«



PENGENE SPARET.

En Mand der var betydelig mere durkdreven end han saa ud til, ventede et Brev med Posten og gik op paa Kontoret og spurgte efter det.

»Jo, der er kommet et Brev, men det er utilstrækkeligt frankeret, det koster tyve Øre,« sagde Postekspedienten.

»Mange Tak,« sagde den enfoldigt udseende Mand, »men jeg kan desværre ikke læse Skrift; er det ikke muligt at Herren vilde være saa elskværdig at læse det for mig?«

Postekspedienten var en velvillig Mand, og da der ikke var travlt i Øjeblikket, aabnede han Brevet og læste det højt for Manden.

»Værsaagod, — det er altsaa tyve Øre!« — sagde han da han var færdig.

»Ja Tak,« svarede Manden med et svedent Smil, »men nu kan jeg regne ud, at Brevet slet ikke er til mig, saa det bryder jeg mig ikke om!«

Og saa gik han.
